

Ἡ ἐνέργεια, τὸ πάθος καὶ ἡ κατάστασις τοῦ ὑποκειμένου εἶναι τρεῖς διάφοροι διαθέσεις αὐτοῦ· ἔθεν καὶ τὰ ῥήματα, ὡς παραστατικά τῶν διαθέσεων τούτων, λέγονται διαθέσεως ἐνεργητικῆς, παθητικῆς, ἢ καταστατικῆς.

Εἰς τὰ ῥήματα θεωροῦνται πρόσωπα, χρόνοι, ἀριθμοὶ καὶ ἐγκλίσεις, ἡγοῦν δίδονται εἰς αὐτὰ διάφοροι μορφαί, διὰ νὰ διακρίνωσι τὰ πρόσωπα, τὸν καιρὸν τῆς ἐνεργείας, τοῦ παθους, ἢ τῆς καταστάσεώς των, τὸν ἀριθμὸν, καὶ τὴν κατάστασιν τοῦ πνεύματος, ἡγοῦν, βεβαιότητα, ἐπιθυμίαν, ἢ ἀμφιβολίαν, κ.τ.λ.

Τὰ πρόσωπα εἶναι τρία· πρῶτον, τοῦ λαλοῦντος· δεύτερον ἐκεῖνο εἰς τὸ ὁποῖον λαλεῖ· τρίτον, τὸ περὶ τοῦ ὁποίου λαλεῖ.

Διακρίνονται τὰ πρόσωπα καὶ ἐκ τῶν ἀντωνυμιῶν (2), καὶ ἐκ τῆς καταλήξεως τῶν ῥημάτων.

Χρόνοι λεγονται αἱ διάφοροι χρονικαὶ περίοδοι, ἢ οἱ διάφοροι καιροί, εἰς τοὺς ὁποίους γίνονται αἱ ἐνεργεῖαι καὶ τὰ πάθη τῶν ὑποκειμένων, ἢ θεωροῦνται αἱ καταστάσεις αὐτῶν. Οἱ χρόνοι οὗτοι διακρίνονται μὲ μεταβολὰς τινὰς, τὰς ὁποίας λαμβάνουσι τὰ ῥήματα εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ εἰς τὸ τέλος, ὡς γράφω, ἔγραψον, ἔγραψα.

Οἱ ἀριθμοὶ τῶν ῥημάτων εἶναι τρεῖς, ὡς καὶ τῶν ἐνομάτων.

Αἱ ἐγκλίσεις εἶναι σχηματισμοὶ τοῦ ῥήματος, διὰ τῶν ὁποίων παρασταίνομεν ἢ ἀπλῶς τὴν ὑπαρξιν, καὶ τὸ τί γίνεται, ὡς, ἔστι δικαιοσύνη, γράφω· κτλ. ἢ τὴν θέλησιν ἡμῶν, ὡς, γράφει· ἢ τὴν ἐπιθυμίαν ἡμῶν, ὡς, γράφοιμι· ἢ ὑπόθεσιν καὶ ἀμφιβολίαν τινὰ, ὡς, ἐὰν γράψω· ἢ μόνον τὴν ἔννοιαν τοῦ ῥήματος, ὡς, τὸ γράφειν· τὸ ἀναγινώσκειν καὶ λέγονται Ὀριστική, Προστακτική, Εὐκτική, Ὑποτακτική, Ἀπαρέμφατος.

Συζυγία λέγεται ἐνταῦθα ὁ κανονικὸς τρόπος, κατὰ τὸν ὁποῖον μεταβάλλομεν τὴν κατάληξιν τῶν ῥημάτων, διὰ νὰ παρασταίνομεν τὰς ἐγκλίσεις καὶ τοὺς χρόνους αὐτῶν. Ἐπειδὴ καθυποβάλλονται ὁμοῦ τὰ ῥήματα εἰς τὸν τρόπον τοῦτον, ὡς εἰς ζυγόν, ἐκ

(2) Ὡς ἐγὼ γράφω, σὺ γράφεις, οὗτος, ἢ ἐκεῖνος γράφει, λ. Ἐκ τῆς καταλήξεως θε, ως, γράφω, γράφεις, γράφει, κ.τ.λ.

τούτου ὠνόμασαν αὐτὸν οἱ γραμματικοὶ συζυγίαν.

Τὰ ἐνεργητικὰ ῥήματα ἔχουσι τὸν ἐνεστῶτα κυρίως εἰς Ω, ἢ εἰς ΜΙ, καθὼς, γράφω· δίδωμι· τὰ δὲ παθητικὰ κυρίως εἰς ΜΑΙ, καθὼς, γράφομαι, δίδομαι.

Δύο εἶναι καθαυτὸ αἱ συζυγίαι τῶν ῥημάτων· ἡμία τῶν εἰς Ω, ἣτις δηλαδή περιλαμβάνει τὰ εἰς Ω λήγοντα ῥήματα, καὶ ἡ ἄλλη τῶν εἰς ΜΙ.

Ἐκ τῶν εἰς Ω λήγοντα ῥήματα ἄλλα εἶναι ἀσυναίρετα, τὰ ὅποια λέγονται βαρυτόνα, διότι ἔχουσι τὸν τόνον εἰς τὴν παραλήγουσαν, ὡς, γράφω· καὶ ἄλλα συνηρημένα, τὰ ὅποια λέγονται καὶ περισπώμενα, διότι περισπῶνται εἰς τὴν λήγουσαν· γίνονται ὅμως ἐκ τῶν βαρυτόνων, ὡς, φιλῶ, ἐκ τοῦ φ:λέω· ἔθεν· πραγματικῶς δὲν εἶναι ἄλλη συζυγία διὰ τὰ ἀσυναίρετα καὶ ἄλλη διὰ τὰ συνηρημένα, καθὼς οὐδὲ ἄλλη κλίσις διὰ τὸ ἀσυναίρετον συκέα, καὶ ἄλλη διὰ τὸ συνηρημένον συκῆ.

Τὸ γράμμα, ἀπὸ τοῦ ὁποῖον ἀρχεται τὸ ῥῆμα, λέγεται Ἄρκτικόν, ὡς τὸ τ εἰς τὸ τύπτω· ἢ Ἄρκτικόν, ὅταν ᾖναι δύο, ὡς τὰ γ, ρ, εἰς τὸ γράφω.

Τὸ γράμμα, εἴτε σύμφωνον εἶναι, εἴτε φωνῆεν, ἢ δίφθογγος, τὸ πρὸ τῆς καταλήξεως ω τοῦ ῥήματος, λέγεται χαρακτηριστικόν· ὡς τὸ γ εἰς τὸ λέγω· τὸ υ εἰς τὸ λύω· κτλ. Εἰς τὰ εἰς πτω ἢ κτω λήγοντα ῥήματα, τὸ πρῶτον σύμφωνον, τὸ π· ἢ κ· θεωρεῖται ὡς τὸ χαρακτηριστικόν.

Ὅλον δὲ τὸ μέρος τοῦ ῥήματος τὸ πρὸ τῆς καταλήξεως λέγεται ῥίζα, διότι μένει εἰς ὅλους τοὺς σχηματισμοὺς, καθὼς τὸ λυ εἰς τὸ λύω, ἔλυον, ἔλυσα, λύομαι, κτλ.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΩΝ ΒΑΡΥΤΟΝΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ. (1)

Ε Ν Ε Ρ Γ Η Τ Ι Κ Ο Ν.

Ἐγκλίσις ὀριστική.

Ἐνεστῶς.

Ἐνικός.

Δυτικός.

Πληθυντικός.

Τύπτω

— —

τύπτομεν

(1) Εἰς παράδειγμα τοῦ σχηματισμοῦ τῶν βαρυτόνων ῥημάτων.

τύπτ-εις	τύπτε-τον	τύπτ-ετε
τύπτ-ει	τύπτε-τον	τύπτ-ουσι.

Παρατατικός.

Ε' τυπτ-ον	— —	ἐτύπτ-ομεν
ἔτυπτ-ες	ἐτύπτ-ετον	ἐτύπτ-ετε
ἔτυπτ-ε	ἐτύπτ-ήτην	ἔτυπτ-ον.

Μέλλων α'.

Τύψ-ω	— —	τύψ-ομεν
τύψ-εις	τύψ-ετον	τύψ-ετε
τύψ-ει	τύψ-ετον	τύψ-ουσι.

Ἄοριστος α'.

Ε' τυψ-α	— —	ἐτύψ-αμεν
ἔτυψ-ας	ἐτύψ-ατον	ἐτύψ-ατε
ἔτυψ-ε	ἐτυψ-άτην	ἔτυψ-αν

Μέλλων β'.

Τυπ-ῶ	— —	τυπ-οῦμεν
τυπ-εῖς	τυπ-εῖτον	τυπ-εῖτε
τυπ-εῖ	τυπ-εῖτον	τυπ-οῦσι.

Παρακείμενος.

Τέτυφ-α	— —	τετύφ-αμεν
τέτυφ-ας	τετύφ-ατον	τετύφ-ατε
τέτυφ-ε	τετύφ-ατον	τετύφ-ασι.

χειρίζομεθα τὸ τύπτω, ὡς συνειθισμένον εἰς ὅλας τὰς γραμματικάς. Ὅλοι οἱ χρόνοι τοῦ ῥήματος τούτου, ὅσοι ἐκτίθενται ἐδῶ, δὲν εἶναι θέξαι εἰς χρῆσιν θάλλονται ὅμως ὡς τύπος, κατὰ τὸν ὅποιον σχηματίζονται ἄλλων ῥημάτων οἱ εὐχρηστοὶ χρόνοι. Οὗτοι εἰς τὴν ἐνεργητικὴν φωνὴν ὁ μέλλων β' τυπῶ, καὶ εἰς τὴν παθητικὴν ὁ μέλλων β' τυποῦμαι, ἀποστηθίζομενοι ἀπὸ τοῦ μαθητῆς, χρησιμεύουσιν ὡς τύπος. διὰ τὴν σχηματίζουσι τοὺς εὐχρηστους ἀγγελῶ, νεμῶ, μεμῶ, φηερῶ, ἀγγελούμαι, κ. τ. λ.

Ἵπερσυντελικός.

Ἔτετύφ-ειν (1)	— —	ἔτετύφ-ειμεν
ἔτετύφ-εις	ἔτετύφ-ειτον	ἔτετύφ-ειτε
ἔτετύφ-ει	ἔτετυφ-είτην	ἔτετύφ-εισαν, ἤ -εσαν.

Μέσος παρακείμενος.

Τέτυπ-α	— —	τετύπ-αμεν
τέτυπ-ας	τετύπ-ατον	τετύπ-ατε
τέτυπ-ε	τετύπ-ατον	τετύπ-ασι.

Μέσος Ἵπερσυντελικός.

Ἔτετύπ-ειν	— —	ἔτετύπ-ειμεν
ἔτετύπ-εις	ἔτετύπ-ειτον	ἔτετύπ-ειτε
ἔτετύπ-ει	ἔτετυπ-είτην	ἔτετύπ-εισαν.

Ἄοριστος β'.

Ἔτυπ-ον	— —	ἔτύπ-ομεν
ἔτυπ-ες	ἔτύπ-ετον	ἔτύπ-ετε
ἔτυπ-ε	ἔτυπ-έτην	ἔτυπ-ον

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἔνεστώς.

Τύπτ-ε	τύπτ-ετον	τύπτ-ετε
--------	-----------	----------

(1) Ὁ ἀρχαῖος σχηματισμὸς τοῦ ὑπερσυντελικοῦ, ὅστις ἀπαντᾶται εἰς τὸν Ὅμηρον καὶ Ἡρόδοτον, ἦτον εἰς μὲν τὸ πρῶτον πρόσωπον ε α, εἰς δὲ τὸ δεύτερον ε α ς, εἰς δὲ τὸ τρίτον ε ε, καθὼς, πεπαιθρα (Ὀδυσ. ι, 44)· ἔτεθείπεα (Ὀδυσ. ζ', 167)· ἐγγεγόνεε, ἀποθεθήκεε· ἐντεῦθεν ἐγεννήθη ὁ Δωρικὸς ε ι α, καθὼς, συναγαρόχαια, ἐπιτετελέκεια· καὶ ὁ Ἀττικὸς-η εἰς τὸ τρίτον πρόσωπον κατὰ συναίρεσιν, καθὼς ἐκεχύνη (Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 10), ἀντὶ ἐκεχύνειν· ἤδη (Ἀριστοφ. Ὀρν. 511)· καὶ εἰς τὸ δεύτερον πρόσωπον - η ς, ἀντὶ ε ι ς, ἤδη (Ἀριστοφ. ἐκκλ. 551), ἀντὶ ἤδεις· καὶ εἰς τὴν νέαν Ἀττικὴν καὶ Δωρικὴν, καθὼς, ὀπώπη (Θεόκρ. δ. 7). Μ' ὅλον τοῦτο ὁ σχηματισμὸς - ε ι ἦτον εἰς τὴν παλαιάν Ἀττικὴν, μάλιστα μὲ τὸ ἐφελκυστικὸν υ ἐπιφρομένου φωνήεντος, καθὼς, ἤτικεν (Ἰλ. γ. 381)· εἰστήκειν (Ἰλ. ψ, 691)· ἤδειν (Ἀριστοφ. Σφ. 635).

τυπτ-έτω τυπτ-έτων τυπτ-έτωσαν, καὶ Ἄττικ. -όντων.

Παρακείμενος.

Τέτυφ-ε τετύφ-ετον τετύφ-ετε
τετυφ-έτω τετυφ-έτων τετυφ-έτωσαν.

Μέσος Παρακείμενος.

Τέτυπ-ε τετύπ-ετον τετύπ-ετε
τετυπ-έτω τετυπ-έτων τετυπ-έτωσαν.

Ἄοριστος α.

Τύψ-ον τύψ-ατον τύψ-ατε
τυψ-άτω τυψ-άτων τυψ-άτωσαν.

Ἄοριστος β.

Τύπ-ε τύπ-ετον τύπ-ετε
τυπ-έτω τυπ-έτων τυπ-έτωσαν.

ΕΥΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

Τύπτ-οιμι — — — τύπτ-οίμεν
τύπτ-οις τύπτ-οιτον τύπτ-οιτε
τύπτ-οι τυπτ-οίτην τύπτ-οιεν.

Παρακείμενος.

Τετύφ-οιμι — — — τετύφ-οίμεν
τετύφ-οις τετύφ-οιτον τετύφ-οιτε
τετύφ-οι τετυφ-οίτην τετύφ-οιεν.

Μέσος παρακείμενος.

Τετύπ-οιμι — — — τετύπ-οίμεν
τετύπ-οις τετύπ-οιτον τετύπ-οιτε
τετύπ-οι τετυπ-οίτην τετύπ-οιεν.

Ἄοριστος α

Τύψ-αιμι — — — τύψ-αιμεν
τύψ-αις τύψ-αιτον τύψ-αιτε

τύψ-αι τυψ-αίτην τύψ-αιεν (1).

Μέλλων α.

Τύψ-οίμι — — τύψ-οίμεν

τύψ-οις τύψ-οίτον τύψ-οίτε

τύψ-οι τυψ-οίτην τύψ-οιεν.

Μέλλων β.

Τυπ-οἶμι — — τυπ-οἶμεν

τυπ-οἶς τυπ-οἶτον τυπ-οἶτε

τυπ-οἶ τυπ-οἶτην τυπ-οἶεν.

Ἄοριστος β.

Τύπ-οίμι — — τύπ-οίμεν

τύπ-οις τύπ-οίτον τύπ-οίτε

τύπ-οι τυπ-οίτην τύπ-οιεν.

ἙΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

Τύπτ-ω — — τύπτ-ωμεν

τύπτ-ης τύπτ-ητον τύπτ-ητε

τύπτ-η τύπτ-ητον τύπτ-ωσι.

Παρακείμενος.

Τετύφ-ω — — τετύφ-ωμεν

τετύφ-ης τετύφ-ητον τετύφ-ητε

τετύφ-η τετύφ-ητον τετύφ-ωσι.

Μέσος παρακείμενος.

Τετύπ-ω — — τετύπ-ωμεν

(1) Ὁ Διολικός ἀόριστος εἶναι εὐχρηστος, μάλιστα εἰς τοὺς Ἀττικῶς, κατὰ τὸ β. καὶ γ. πρόσωπον τοῦ ἐνικοῦ, καὶ κατὰ τὸ τρίτον τοῦ πληθυντικοῦ σχηματίζεται δὲ οὕτως·

Ἐνικός.	Δυϊκός.	Πληθυντικός.
Τύψ-εἶα	— —	ταιψ-εἶαμεν
τύψ-εἶας	τυψ-εἶατον	τυψ-εἶατε
τύψ-εἶε	τυψ-εἶατην	τύψ-εἶαν.

τετύπ-ης	τετύπ-ητον	τετύπ-ητε
τετύπ-η	τετύπ-ητον	τετύπ-ωσι.

Ἄοριστος α.

Τύψ-ω	---	τύψ-ωμεν
τύψ-ης	τύψ-ητον	τύψ-ητε
τύψ-η	τύψ-ητον	τύψ-ωσι.

Ἄοριστος β.

Τύπ-ω	---	τύπ-ωμεν
τύπ-ης	τύπ-ητον	τύπ-ητε
τύπ-η	τύπ-ητον	τύπ-ωσι.

Ἄ Π Α Ρ Ε Μ Φ Α Τ Ο Σ .

Ἐνεστώς	τύπτ-ειν.
Παρακείμενος	τετύφ-έναι.
Μέσος παρακείμενος	τετυπ-έναι.
Ἄοριστος α.	τύψ-αι
Ἄοριστος β.	τυπ-εῖν
Μέλλων α.	τύψ-ειν
Μέλλων β.	τυπ-εῖν.

Μ Ε Τ Ο Χ Η .

Ἐνεστώς .

Ἄρσενικόν.	Θηλυκόν.	Οὐδέτερον.
ὁ τύπτ-ων	ἡ τύπτ-ουσα	τὸ τύπτ-ον
τοῦ τύπτ-οντος	τῆς τυπτ-ούσης	τοῦ τύπτ-οντος.

Παρακείμενος .

ὁ τετυφ-ώς	ἡ τετυφ-υῖα	τὸ τετυφ-ός
τοῦ τετυφ-ότος	τῆς τετυφ-υίας	τοῦ τετυφ-ότος

Μέσος παρακείμενος .

ὁ τετυπ-ώς	ἡ τετυπ-υῖα	τὸ τετυπ-ός
τοῦ τετυπ-ότος	τῆς τετυπ-υίας	τοῦ τετυπ-ότος.

Ἄοριστος α.

ὁ τύψ-ας	ἡ τύψ-ασα	τὸ τύψ-αν
----------	-----------	-----------

τοῦ τύψ-αντος | τῆς τυψ-άσης | τοῦ τύψ-αντος.

Ἄοριστος β.

ὁ τυπ-ὼν | ἡ τυπ-οῦσα | τὸ τυπ-ὸν
τοῦ τυπ-όντος | τῆς τυπ-ούσης | τοῦ τυπ-όντος

Μέλλων α.

ὁ τύψ-ων | ἡ τύψ-ουσα | τὸ τύψ-ον
τοῦ τύψ-οντος | τῆς τυ-ψούσης | τοῦ τύψ-οντος.

Μέλλων β.

ὁ τυπ-ῶν | ἡ τυπ-οῦσα | τὸ τυπ-οῦν
τοῦ τυπ-οῦντος | τῆς τυπ-ούσης | τοῦ τυπ-οῦντος

ΣΥΝΑΙΡΟΥΜΕΝΑ.

Ἐκ τῶν τῶν συναιρούμενα ῥήματα ἄλλα ἔχουσιν Ε εἰς τὴν παραλήγουσαν, ὡς, ποιέω· ἄλλα α, ὡς, τιμάω· καὶ ἄλλα ο, ὡς, χρυσόω· Ἡ συναίρεσις τῶν ῥημάτων τούτων γίνεται εἰς μόνον τὸν ἐνεστώτα καὶ παρατατικόν· οἱ δὲ ἄλλοι χρόνοι σχηματίζονται, ὡς εἰς τὰ βαρύτερα. Ὅθεν εἰς τὰ ἀκόλουθα παραδείγματα ἐκθέτομεν ὁλοκλήρους μόνους τοὺς δύο τούτους συναιρουμένους χρόνους, τῶν δὲ ἄλλων μόνον τὰ ἐνικά πρῶτα πρόσωπα, ἀφίνοντες εἰς τὸν μαθητὴν γὰρ τοὺς σχηματίζη, ἀκολουθῶν τὸ παράδειγμα τοῦ τύπτω.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΩΝ ΕΙΣ ΕΩ.

ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

Ἐνικός.

Δυϊκός.

Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.	Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.
Ποι-έω	ποιῶ	— —	
ποι-έεις	ποιεῖς	ποι-έετον	ποιεῖτον
ποι-έει	ποιεῖ	ποι-έετον	ποιεῖτον

Πληθυντικός.

Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.
ποι-έομεν	ποιουῦμεν
ποι-έετε	ποιεῖτε
ποι-έουσι	ποιούσι

Παρατατικός.

ἐποί-εον	ἐποίουν	ἐποι-έετον	ἐποιεῖτον
ἐποί-εες	ἐποίεις	ἐποι-εήτην	ἐποιεῖτην
ἐποί-εε	ἐποίει		
	ἐποι-έομεν	ἐποιοῦμεν	
	ἐποι-έετε	ἐποιεῖτε	
	ἐποί-εον	ἐποίουν	
	Παρακαίμενος.	πεποί-ηκα.	
	ὑπερσυντελικός.	ἔπεποι-ήκειν.	
	ἄριστος.	ἐποί-ησα.	
	Μέλλων	ποι-ήσω.	

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

ποί-εε	πείει	ποι-έετον	ποιεῖτον
ποι-εέτω	ποιεῖτω	ποιε-έτων	ποιεῖτων
	ποι-έετε	ποιεῖτε	
	ποι-εέτωσαν	ποιεῖτωσαν ἢ	
		ποιούντων	
	Παρακαίμενος.	πεποί-ηκε	
	ἄριστος.	ποίη-σον	

ΕΥΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

Ἐνικός.

Δυϊκός.

ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.	ἄσυναίρετον	Συνηρημένον.
ποι-έοιμι	ποιοῖμι	ποι-έοιτον	ποιεῖτον
ποι-έοίς	ποιοῖς	ποι-εοίτην	ποιεῖτην
ποι-έοι	ποιοῖ		

Πληθυντικός.

ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.
ποι-έοιμεν	ποι-οῖμεν
ποι-έοιτε	ποιοῖτε
ποι-έοιεν	ποιοῖεν.

καὶ Ἄτ- τικῶς	} ποιίην (1) ποιοίης ποιοίη	— —	ποιοίημεν
		ποιοίητον ποιοίητην	ποιοίητε ποιοίην
Παρακείμενος . . .		πεποι-ήκοιμι.	
Ἄοριστος . . .		ποι-ήσαιμι.	
Ἄοριστος Αἰολικός		ποι-ήσεια.	
Μέλλων . . .		ποι-ήσοιμι.	

ΥΠΟΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

ποι-έω	ποιῶ	— —	— —
ποι-έης	ποιῆς	ποι-έητον	ποιῆτον
ποι-έη	ποιῆ	ποι-έητον	ποιῆτον
	ποι-έωμεν	ποιῶμεν	
	ποι-έητε	ποιῆτε	
	ποι-έωσι	ποιῶσι.	

Παρακείμενος πεποι-ήκω.
Ἄοριστος [ποι-ήσω.

Ἀπαρέμφατος.

Ἐνεστώς ποι εἶν | ποιεῖν.
Παρακείμενος πεποι-ηκέναι.
Ἄοριστος ποι-ῆσαι.
Μέλλων ποι-ήσειν.

ΜΕΤΟΧΗ.

Ἐνεστώς.

Ἀρσενικόν.		Θηλυκόν.	
Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.	Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.
ὁ ποι-έων	ποιῶν	ἡ ποι-έουσα	ποι-ούσα
τοῦ ποι-έοντος	ποιούοντος	τῆς ποι-εούσης	ποι-ούσης.

(1) Καὶ τῶν βαρυτόνων ῥημάτων ἡ εἰκτική σχηματίζεται ἐπίστε, ἂν καὶ σπανίως, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον καὶ ὄχι μόνον εἰς τὸν ἐνεστώτα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν παρακείμενον, καὶ εἰς τὸν β'. ἄοριστον, καὶ εἰς τὸν μέλλοντα, ὡς, διαβαλλοῖεν (Πλάτ. ἐπιστ. 11. Σελ. 125.) ἐκπεφευγοῖη (Σοφοκλ. Οἰθ. Γ· 840) πεποιθοῖη (Ἀριστοφ. Ἄχαρν. 940) προσεληλυθοῖης (Ξενοφ. Κυροπ. 11, 41, 7)· σχοῖη (ὁ αὐτ. Κυροπ. V11. 1, 36)· φανοῖεν (Σοφοκλ. Αἶ. 313).

Ο ὕδ' ἔτερον.

Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.
τὸ ποι-έον	ποι-οῦν
τοῦ ποι-έοντος	ποιουῦντος.

Παρακείμενος.

ὁ πεποι-ηκώς	ἡ πεποι-ηκυῖα	τὸ πεποι-ηκός
τοῦ πεποι-ηκότος	τῆς πεποι-ηκυίας	τοῦ πεποι-ηκότος.

Ἄοριστος.

ὁ ποι-ήσας	ἡ ποι-ήσασα	τὸ ποι-ήσαν
τοῦ ποι-ήσαντος	τῆς ποιησάσης	τοῦ ποι-ήσαντος.

Μέλλων.

ὁ ποι-ήσων	ἡ ποι-ήσουσα	τὸ ποι-ήσον
τοῦ ποι-ήσοντος	τῆς ποιησούσης	τοῦ ποι-ήσοντος.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΩΝ Εἰς ΑΩ.

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ.

ΟΡΙΣΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

Ἐνικός.

Δυϊκός.

Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.	Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.
Τιμ-άω	τιμῶ	— —	— —
τιμ-άεις	τιμᾶς	τιμ-άετον	τιμᾶτον
τιμ-άει	τιμᾶ	τιμ-άετον	τιμᾶτον

Πληθυντικός.

Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.
τιμ-άομεν	τιμῶμεν
τιμ-άετε	τιμᾶτε
τιμ-άουσι	τιμῶσι.

Παρατατικός.

ἐτίμ-αον	ἐτίμων	— —	— —
ἐτίμ-αες	ἐτίμας	ἐτιμ-άετον	ἐτιμᾶτον
ἐτίμ-αε	ἐτίμα	ἐτιμ-αέτην	ἐτιμάτην

ἐτιμ-άζομεν		ἐτιμῶμεν
ἐτιμ-άζετε		ἐτιμᾶτε
ἐτίμ-ασον		ἐτίμων.
Παρακείμενος		τετίμ-ηκα.
ὑπερσυντελικός		ἔτετιμ-ήκειν
ἄοριστος		ἐτίμ-ησα.
Μέλλων		τιμ-ήσω.

ΠΡΟΣΤΑΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

Ἐνικός.

Δυϊκός.

Ἄσυναίρετον.		Συνηρημένον		Ἄσυναίρετον.		Συνηρημένον.
τίμ-αε		τίμα		τιμ-άετον		τιμ-ᾶτον
τιμ-αέτω		τιμάτω		τιμ-αέτων		τιμ-άτων

Πληθυντικός.

Ἄσυναίρετον.		Συνηρημένον.
τιμ-άετε		τιμᾶτε
τιμ-αέτωσαν		τιμάτωσαν, ἢ τιμώντων.
Παρακείμενος		τετίμ-ηκε
ἄοριστος		τίμ-ησαν.

ΕΥΚΤΙΚΗ.

Ἐνεστώς.

τιμ-άοιμι		τιμῶμι		— —		— —
τιμ-άοις		τιμῶς		τιμ-άοιτον		τιμῶτον
τιμ-άει		τιμῶ		τοιμ-αοίτην		τιμῶτην
		τιμ-άοιμεν		τιμῶμεν		
		τιμ-άοιτε		τιμῶτε		
		τιμ-άοιεν		τιμῶεν		

Ἐνικός.

Δυϊκός.

Πληθυντικός

καὶ Ἄτ- τικῶς,	{	τιμῶην		— —		τιμῶμεν
	{	αιμῶης		τιμῶητον		τιμῶητε
	{	τιμῶη		τιμῶήτην		τιμῶεν

Παρακείμενος		τετιμ-ήκοιμι.
ἄοριστος		τιμ-ήσαιμι.
ἄοριστος Αἰολικός		τιμ-ήσεια.
Μέλλων		τιμ-ήσοιμι.

Υποτακτική.

Ἐνεστώς.

τιμ-άω	τιμῶ	— —	— —	τιμ-άωμεν	τιμῶμεν
τιμ-άης	τιμῆς	τιμ-άητον	τιμᾶτον	τιμ-άητε	τιμᾶτε
τιμ-άῃ	τιμᾷ	τιμ-άητον	τιμᾶτον	τιμ-άωσι	τιμῶσι.

Παρακείμενος τετιμ-ήκω.

Ἄοριστος τιμ-ήτω.

Ἀπαρέμφοτος.

Ἐνεστώς τιμ-άειν | τιμᾶν.

Παρακείμενος τετιμ-ηκέναι.

Ἄοριστος τιμ-ῆσαι.

Μέλλων τιμ-ήσειν.

ΜΕΤΟΧΗ.

Ἐνεστώς.

Ἄρσενικόν.

Θηλυκόν.

Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.	Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.
ὁ τιμ-άων	τιμῶν	ἡ τιμ-άουσα	τιμῶσα
τοῦ τιμ-άοντος	τιμῶντος	τῆς τιμ-αούσης	τιμώσης

Οὐδέτερον.

Ἄσυναίρετον.	Συνηρημένον.
τὸ τιμ-άον	τιμῶν
τοῦ τιμ-άοντος	τιμῶντος.

Παρακείμενος

ὁ τετιμ-ηκὼς	ἡ τετιμ-ηκυῖα	τὸ τετιμ-ηκὸς
τοῦ τετιμ-ηκότος	τῆς τετιμ-ηκυίας	τοῦ τετιμ-ηκότος.

Ἄοριστος.

ὁ τιμ-ήσας	ἡ τιμ-ήσασα	τὸ τιμ-ῆσαν
τοῦ τιμ-ήσαντος	τῆς τιμ-ησάσης	τοῦ τιμ-ήσαντος.

Μέλλων.

ὁ τιμ-ήσων	ἡ τιμ-ήσουσα	τὸ τιμ-ῆσον
τοῦ τιμ-ήσοντος	τῆς τιμ-ησούσης	τοῦ τιμ-ήσοντος.